ทดลองอ่าน
everY

紙人堂
everY
ศาล
คนกระดาษ
今志異之紙人堂
สืออู่ (蒔舞) เขียน
ธันวาตุลาคม แปล
Ooi Choon Liang ภาพ
ทดลองอ่าน
www.facebook.com/everyyyyy

everY
ทดลองอ่าน
everY
ทดลองอ่าน
everY
ทดลองอ่าน

ศาลคนกระดาษ

สืออู่ เขียน ธันวาตุลาคม แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2564

Original Chinese Edition published in 2019 by Reve Books, Taiwan
Published originally under the title of《今志異之紙人堂》
(Jin Zhi Yi Zhi Zhi Ren Tang) Author © 蒔舞(Shi Wu)
Thai edition rights under license granted by 蒔舞(Shi Wu)
Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd, Taiwan
Illustrations by Ooi Choon Liang
Thai edition copyright © 2021 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2728-8

ภาพปก Ooi Choon Liang

จัดพิมพ์โดย

everY

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล everybook2015@gmail.com
เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 269 บาท

พิมพ์บน
กระดาษถนอมสายตา Green Read ห่วงใยสายตาคุณ
www.greenread.com

คำนำ

ไม่มีที่ไหนสุขใจเท่าบ้านเรา คำพูดนี้อาจจะจริงสำหรับหลายๆ คน แต่คงไม่ใช่สำหรับกู้ไหวเจิน เพราะตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยรู้สึกเลยว่าบ้านได้มอบความอบอุ่นปลอดภัยให้แก่เขา

จนกระทั่งได้เข้าไปเป็นลูกค้าของศาลคนกระดาษ และได้พบเจอกับสือหมิงผู้ซึ่งเป็นเจ้าของร้าน จากนั้นมาก็กลายเป็นสถานที่ที่เขาคิดอยากจะกลับไปมากกว่าบ้านของตัวเองเสียอีก

แต่หารู้ไม่ว่าบ้านที่แท้จริงของเขานั้นยังคงรอให้เขากลับไป ทว่ามันจะใช่บ้านที่อบอุ่นปลอดภัยอย่างที่เฝ้าฝันไว้หรือเปล่า พวกเรารอเปิดประตูเข้าบ้านไปพร้อมกับเขากัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน

ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทนำ

"พี่!"

บานประตูถูกเปิดออกพร้อมเสียงฝีเท้ากับน้ำเสียงที่หนักกว่าปกติอยู่หลายส่วน เขามั่นใจเหลือเกินว่าเจ้าหญิงสุดที่รักของบ้านกำลังไม่พอใจอย่างมาก

เขาลอบถอนหายใจ ก่อนละสายตาออกจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ ยกยิ้มอย่างจนใจ "เป็นอะไร ไหนใครทำให้หงุดหงิด"

"พี่รับปากแล้วว่าจะซื้อมือถือใหม่ให้ฉัน!"

สีหน้าของน้องสาวเศร้าหมองอย่างที่ไม่ได้เห็นมาแสนนาน ตั้งแต่เล็กจนโตเขาเลี้ยงดูน้องสาวแบบตามใจมาตลอดก็เพราะไม่อยากเห็นสีหน้าคับข้องใจของเธอ

"พี่ซื้อแล้ว วางไว้บนโต๊ะไง" เขาอธิบายอย่างอดทน

"มันใช้ไม่ได้ค่ะ! พี่ต้องซื้ออันที่ฉันใช้ได้ให้สิ!" สีหน้าของเธอเปลี่ยนเป็นขึงขัง

เขาชะงักไปนิดหนึ่ง "มีตำหนิเหรอ เดี๋ยวพี่เอาไปเปลี่ยนให้ ไม่เห็นต้องโกรธเลย"

"ก็บอกว่าอันนั้นมันใช้ไม่ได้ไงคะ! พี่ต้องซื้ออันที่ฉันใช้ได้! ฟังไม่รู้เรื่องเหรอ!"

น้องสาวเกรี้ยวกราดขึ้นมากะทันหันทำเอาเขาสะดุ้ง ใบหน้าที่ไร้

เครื่องสำอางนั้นดูไม่คุ้นตาเอาเสียเลย

น้องสาวมีดวงตาหงส์คล้ายผู้เป็นแม่ เธอคิดเสมอว่าดวงตาของเธอนั้นเรียวเล็ก ไม่เหมือนกับเขาที่มีดวงตากลมโตเหมือนพ่อ เธอมักใช้เวลาครึ่งชั่วโมงก่อนออกจากบ้านไปกับการแต่งตาให้ดูกลมโตขึ้นมาสักหน่อย

ทว่าตอนนี้เขาเห็นเพียงดวงตาที่เบิกกว้างด้วยความโกรธและเย็นชาของน้องสาว นัยน์ตาดำสนิทที่เคยสุกใสกลับหม่นหมองราวหินสีเทา ดวงตาไร้เมกอัพของเธอเหมือนกับภาพวาดที่ไม่มีกรอบรูป รู้สึกว่าถ้าไม่ระวังรูปนั้นก็จะร่วงลงมา ทำให้เขารู้สึก...สยอง

เขาไม่รู้ว่าตัวเองกำลังกลัวอะไร นั่นน้องสาวเขานะ อยากจะเอ่ยอะไรสักอย่างเพื่อปลอบใจเธอ แต่กลับพูดไม่ออก

"ไปซื้ออันที่ฉันใช้ได้มานะ ฉันจะเอา ไม่ว่ายังไงพี่ก็ต้องซื้อให้ฉัน เพราะพี่เป็นหนี้ฉัน"

เธอเดินเข้ามาใกล้พลางกล่าวเน้นย้ำช้าๆ ทีละคำ ทีละประโยค

น้ำหอมที่โชยมาจากตัวเธอแรงจนรู้สึกฉุนจมูก แต่ท่ามกลางกลิ่นหวานฉุนชวนสำลัก เขากลับได้กลิ่นเหม็นเน่าที่เหมือนเคยได้กลิ่นจากที่ไหนสักที่...

เสียงของตกลงบนพื้นดังลั่น ทำเอาเขาสะดุ้งจนเกือบร่วงจากเก้าอี้ เขาลืมตารีบใช้มือยันโต๊ะยืนขึ้น สูดลมหายใจเข้าลึกอยู่หลายครั้งกว่าจะนึกได้ว่าตัวเองผล็อยหลับไป

เขาลูบหน้าตัวเอง จัดการหยิบโน้ตบุ๊กที่เกือบปัดตกพื้นมาวางให้เข้าที่ แล้วหมุนตัวออกไปดูว่าข้างนอกเกิดอะไรขึ้น

"แม่ เป็นอะไรหรือเปล่าครับ"

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในห้องนั่งเล่นเขาก็เห็นแม่นั่งอยู่บนพื้น จึงรีบเข้าไปประคองแขนเธอ สายตางุนงงจับจ้องคนใช้ชาวอินโดที่ยืนติดผนังด้วยสีหน้าหวาดกลัว "เสี่ยวลี่?"

เสี่ยวลี่พอถูกเขาเรียกก็ได้สติ รีบวิ่งเข้ามาช่วยประคอง เขาปล่อยมือให้เสี่ยวลี่ช่วยพยุงแม่ลุกขึ้น แล้วหันไปเจอกับใบหน้าเปื้อนยิ้มแสนสว่างไสวของน้องสาว

นั่นเป็นรูปที่ถ่ายตอนเธออายุได้สิบหกปี รูปที่เธอชอบมากที่สุด

เขาขมวดคิ้วมองไปยังกระถางธูปหน้าแท่นไว้ทุกข์ที่ถูกเผาจนดำลามลงมาถึงพื้นโต๊ะ กลิ่นไหม้ฟุ้งกระจายไปทั่วห้อง มือถือที่เขาเพิ่งซื้อมาวางไว้บนแท่นเมื่อวานหล่นแตกละเอียดอยู่บนพื้น

เขามองไปยังชายคนหนึ่งที่ยืนด้วยสีหน้าตื่นตะลึงอยู่ด้านข้าง "น้าครับนี่มันเกิดอะไรขึ้น"

น้าชายคลายเนกไท สีหน้ามีแววหวาดกลัวอย่างเห็นได้ชัด "เอ่อ...นั่น...ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน ว่าจะจุดธูปคำนับ อยู่ดีๆ มันก็ไหม้เลย..."

เขามองพื้นโต๊ะที่เปลี่ยนเป็นสีดำอย่างสงสัย *ไฟต้องแรงขนาดไหนนะถึงไหม้ได้ขนาดนี้* "ไหม้ได้ไงเนี่ย"

"อยู่...อยู่ดีๆ ก็..."

"เพราะว่าเธอไม่ชอบแน่ๆ เลย"

เขาหันกลับไปมอง แม่ได้สติแล้ว เธอมองมาที่เขาอย่างตำหนิพลางเอ่ยย้ำอีกครั้งว่า "แกต้องซื้อมือถือมาผิดแน่ๆ ได้ตั้งใจฟังที่น้องบอกบ้างมั้ย!"

"พี่!" น้าชายร้องเสียงหลง น้ำเสียงเต็มไปด้วยความกังวล แม่ของเขาหยุดนิ่งชั่วขณะเหมือนนึกได้ว่าตนใช้น้ำเสียงไม่ถูกนัก

ในช่วงเวลากระอักกระอ่วนนั้น เขาจึงตัดสินใจเอ่ยขึ้นก่อนว่า "ผมอาจจะซื้อมาผิดแบบ ไม่ต้องห่วงครับ เดี๋ยวผมจะไปซื้อมาใหม่"

แม่ไม่ได้ตอบรับอะไร เพียงพยักหน้าส่งๆ ให้ เขาจึงบอกให้เสี่ยวลี่คอยดูแลแม่พร้อมกล่าวทักทายน้าชายก่อนจะออกจากบ้าน

แต่ยังไม่ทันได้ก้าวพ้นประตู น้าชายก็ตามมาพูดว่า

"ไหวเจิน แกรู้ใช่มั้ยว่าแม่แกไม่ได้..."

"ผมรู้ครับน้า ผมรู้" กู้ไหวเจินหันมายิ้มให้กับน้าชาย พอเห็นรอยยิ้มแหยๆ ของอีกฝ่าย เขาจึงเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงผ่อนคลายว่า "ถ้าน้ามีเวลาว่างล่ะก็อยู่กับแม่อีกสองวันเถอะครับ แล้วนี่หย้าหย้ากำลังคิดหางานใหม่อยู่หรือเปล่าให้เธอพักสักสองสามเดือนแล้วขึ้นเหนือมาอยู่กับแม่ผมสิ ผมจะช่วยหางานดีๆ ให้"

"อื้ม ดี ไว้ฉันจะลองถามเธอดู" ภายใต้รอยยิ้มเก้ๆ กังๆ มีความยินดีปรากฏขึ้นมาหลายส่วน

กู้ไหวเจินจับมือกับน้าชาย พอเดินออกจากประตูไปก็หมุนตัวมุ่งหน้าไปทางโรงจอดรถ แล้วขับรถออกไปทันที

แต่ไหนแต่ไรเขามักอยากหนีไปจาก 'บ้าน' หลังนี้ กลับไปรังพักของตนเองอยู่เสมอ

ขณะที่กำลังขับรถลงเขา สายตาของกู้ไหวเจินดันเหลือบไปเห็นน้องสาวยืนอยู่ริมถนน ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มสดใสเหมือนในรูปภาพ

เขาตะลึงงัน หันศีรษะไปมอง แต่เสียงบีบแตรดึงให้เขารีบหันกลับมาที่ถนน รถคันหนึ่งพุ่งตรงเข้ามาด้วยความเร็วสูง ขณะที่รถกำลังจะเสยเข้ากับขอบทาง เขาก็หยุดมันได้ทันพอดี สมองว่างเปล่าไปหมด มือที่กำพวงมาลัยอยู่สั่นน้อยๆ กระทั่งมีใครคนหนึ่งเคาะกระจกรถถึงนึกได้ว่าต้องหายใจ จากนั้นเขาก็รีบลดกระจกลง

คนด้านนอกก้มศีรษะลงมาหา ใบหน้าที่ถมึงทึงแต่เดิมมีความอ่อนโยนขึ้นเล็กน้อย "ถนนบนเขา นายไม่ระวังหน่อยล่ะ"

เมื่อเห็นว่าเป็นคนรู้จัก กู้ไหวเจินก็กระตุกมุมปาก เงียบอยู่พักใหญ่กว่าจะเปิดปาก "ขอโทษที ฉันเหม่อ"

หัวใจยังคงเต้นอย่างหนักหน่วง ฝ่ายตรงข้ามจุดบุหรี่แล้วส่งให้ เขายื่นมือที่สั่นน้อยๆ ออกไปรับ สูดลมหายใจเข้าหนักๆ สองครั้งถึงรู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาบ้าง "ขอบใจ หมิงรุ่ย"

"กับฉันต้องเกรงใจอะไรเล่า" สวี่หมิงรุ่ยยกมือขึ้นจับศีรษะ ลังเลเล็กน้อยก่อนพูดว่า "นายไม่เป็นไรใช่มั้ย"

"ไม่เป็นไร แค่เหม่อไปหน่อย ไม่ทันระวัง" เขาตอบกลั้วหัวเราะ ก่อนถามกลับราวต้องการเปลี่ยนเรื่อง "นายกลับมาจากเมืองนอกตั้งแต่เมื่อไหร่ ไม่เห็นบอกเลย"

"บอกแล้วเถอะ นายไม่ดูข้อความเองต่างหาก ฉันบอกไปตั้งกี่ครั้งแล้ว" สวี่หมิงรุ่ยกลอกตา "นายต้องไม่รู้แน่เลยว่าคืนนี้มีงานเลี้ยงรุ่น"

"คืนนี้?" เขาชะงัก หันไปทางสวี่หมิงรุ่ย

"ก็ใช่น่ะสิ ไปเจอทุกคนสักหน่อยสิ คราวนี้พวกที่อยู่เมืองนอกพากันกลับมาด้วยนะ นายก็ไปโชว์หน้าหน่อย" สวี่หมิงรุ่ยดูเหมือนนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ เอ่ยถามเขาด้วยสีหน้าพะอืดพะอม "แม่นายคงไม่ได้บอกให้นายไปนอนเฝ้าโลงน้องสาวทุกวันหรอกนะ?"

"เปล่า นายก็รู้นี่ว่าฉันไม่เคยอยู่ในสายตาเธอ แม่ไม่สนหรอกว่าฉันจะอยู่หรือเปล่า" เขาอัดควันเข้าปอดเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะปล่อยก้นบุหรี่ในมือลง คิดว่าไปงานสักครั้งก็ดีเหมือนกัน จะได้เปลี่ยนอารมณ์บ้าง

"ส่งโลเกชั่นกับเวลามาก็แล้วกัน เดี๋ยวจะไป" กู้ไหวเจินบอกกับเพื่อนเก่าที่พ่วงตำแหน่งเพื่อนบ้านด้วยรอยยิ้ม

"นายจะกลับมาแถวนี้อีกมั้ย ถ้ายังไงหนึ่งทุ่มฉันไปรับ?" สวี่หมิงรุ่ยยกมือถือขึ้นมาส่งข้อความ

"ไม่ล่ะ ฉันตรงไปจากบ้านเลยดีกว่า เจอกันคืนนี้" เขาแกว่งมือถือเป็นสัญญาณว่าได้รับข้อความแล้ว

"อืม เจอกัน ขับรถระวังหน่อยล่ะ" สวี่หมิงรุ่ยถอยหลังหลบให้เขาขับรถออกไป ก่อนจะเดินกลับไปขึ้นรถตัวเอง

กู้ไหวเจินส่งยิ้ม แล้วขับรถออกไปอย่างระมัดระวังด้วยความเร็วที่ช้ากว่าปกติมาก เขามองตรงไปยังทางลงเขาด้านหน้า โฟกัสแค่เพียงถนนและขับลงไป แม้กระทั่งลมหายใจยังแผ่วเบา เขาพยายามทำสมองให้โล่งอย่างสุดความสามารถ ไม่นึกถึงสิ่งที่ตนเองเพิ่งเห็นมา

เมื่อขับพ้นทางลงเขา รถยนต์บนถนนใหญ่ก็ดูขวักไขว่ขึ้นมาทันตา เขาถอนหายใจอย่างโล่งอก พลันนึกถึงความฝันที่เพิ่งเกิดขึ้น เขาหัวเราะให้ตัวเองนึกๆ ดูก็รู้สึกตลกชะมัด เลยตัดสินใจที่จะลืมความฝันกับน้องสาวจอมดื้อเสียเร่งความเร็วกลับบ้าน จู่ๆ ก็รู้สึกว่าไปเจอบรรดาเพื่อนเก่าบ้างก็ไม่มีอะไรเสียหาย

บทที่ 1

งานเลี้ยงรุ่น

เขามองแก้วน้ำ คอมพิวเตอร์ กระถางต้นไม้ และมือถือที่น้องสาวทำแตกด้วยแววตาเฉยเมย น้องกวาดทุกอย่างบนโต๊ะของเขาลงพื้น

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เป็นแบบนี้ หลังจากถูกน้องสาวพังคอมพิวเตอร์บ่อยๆ เข้า เขาก็คุ้นชินกับการสำรองข้อมูลไว้ในไอคลาวด์ อะไรที่ใช้เงินแก้ปัญหาได้ล้วนจัดว่าเป็นเรื่องจิ๊บจ๊อยทั้งนั้น ซื้อใหม่ก็จบ

ไม่อย่างนั้นก็ต้องรอจนกว่าจะไม่มีอะไรให้น้องพัง หรือไม่ก็ให้น้องอาละวาดจนหนำใจ มือเจ็บถึงจะหยุด

"พี่พูดไม่เป็นคำพูด ฉันจะบอกแม่!"

น้ำใสเอ่อล้นดวงตาน้องอย่างน่าสงสาร มันคืออาการเอาแต่ใจอันเหลือล้น สีหน้าแสดงความเจ็บปวดที่หากใครมาเห็นเข้าคงไม่อาจทนดูได้

แต่เขาไม่มีความรู้สึกอะไรแล้ว เจอเธอแสดงอาการแบบนี้ จึงได้แต่ตอบไปอย่างไร้อารมณ์ "อยากได้อะไรก็บอกพี่ มีครั้งไหนที่พี่ไม่ซื้อให้เธอบ้าง"

"มือถือไงคะ! พี่รับปากว่าจะซื้อมือถือเครื่องนั้นให้ฉัน!"

เสียงกรีดร้องของน้องสาวดังเหมือนเอามีดแหลมกรีดแทงเข้ามาในสมองเขายกมือขึ้นปิดหูตามสัญชาตญาณ รู้สึกถึงของเหลวอุ่นๆ ไหลผ่านข้อมือเลือดแดงฉานไหลลงบนเสื้อเชิ้ตสีขาวที่เขาสวมอยู่ ชายหนุ่มตกใจสุดขีด

และในช่วงเวลาอันน่าสะพรึงนั้นเขาก็สะดุ้งตื่นขึ้นพอดี เขาสูดลมหายใจเข้าลึก สองมือกำพวงมาลัยแน่น เพิ่งนึกได้ว่าตนยังอยู่บนรถ

กู้ไหวเจินพยายามสงบจิตใจพลางมองออกไปนอกหน้าต่างก่อนก้มสำรวจเสื้อผ้าของตัวเอง เขาจำได้ว่าหลังออกมาจากบ้านพ่อแม่ ขณะกำลังขับรถลงจากภูเขาก็เจอเข้ากับสวี่หมิงรุ่ยและได้ตอบรับว่าจะไปร่วมงานเลี้ยงรุ่นสมัยมัธยมปลาย จากนั้นก็กลับบ้านไปอาบน้ำเปลี่ยนชุด แล้วขับรถออกมาอีกครั้ง

เขาถึงนึกได้ว่าตัวเองจอดรถอยู่ในลานจอดส่วนบุคคลบริเวณที่จัดงานเลี้ยงรุ่น เขาแค่จะพักสายตาสักหน่อยแต่ดันหลับไป

หลังลูบใบหน้า กู้ไหวเจินก็ยกข้อมือขึ้นดูเวลา เขาจอดตรงนี้มาร่วมยี่สิบนาทีแล้ว

เขาสูดลมหายใจเข้าลึกก่อนเดินเข้าไปในฮอลล์ แวะห้องน้ำ ล้างหน้าตรวจเช็กเสื้อผ้า ถึงค่อยเดินเข้าไปในห้องจัดเลี้ยง

ทันทีที่ก้าวผ่านประตู ทุกคนต่างพากันหันมองมาที่เขา รอยยิ้มทางการค้าปรากฏขึ้นอย่างเคยชิน เอ่ยทักทายเพื่อนเก่าแต่ละคน

"ฉันรู้เรื่องน้องสาวของนายแล้ว เสียใจด้วยนะ"

"น้องสาวฉันร้องไห้อยู่ตั้งหลายวัน ไว้อีกสองวันฉันจะพาเธอไปคำนับน้องสาวนายนะ"

"อย่าเศร้าไปเลย รักษาสุขภาพดีกว่า คุณป้าสบายดีมั้ย"

คำปลอบใจที่เหมือนๆ กันดังมาจากทั้งคนคุ้นเคยและคนแปลกหน้า เขาได้แต่กล่าวขอบคุณด้วยรอยยิ้ม สุดท้ายก็เป็นสวี่หมิงรุ่ยที่เข้ามาช่วยเขาออกจากวงล้อมโดยการเปิดไวน์รสเลิศ แล้วบอกให้คนช่วยยกเค้กไปฉลองให้กับเพื่อนสาวที่วันเกิดเพิ่งผ่านมาได้สองวัน ทำให้ผู้คนรอบข้างแยกย้ายกันไปหมด

เขาเคยเรียนที่โรงเรียนเอกชน ตั้งแต่อนุบาลจนถึงมัธยมก็เรียนที่โรงเรียนเดิมมาตลอด เพื่อนนักเรียนที่เคยเรียนด้วยกันตั้งแต่เด็กมีสิบกว่าคนได้ และมีถึงสี่คนที่อาศัยอยู่ในละแวกบ้านเดียวกับเขา สวี่หมิงรุ่ยอาศัยอยู่ในตึกข้างๆ คุณพ่อสวี่ทำงานที่เมืองนอกตลอดทั้งปี ส่วนคุณแม่สวี่ หากเธอมีเวลาว่างก็มักจะแวะมาพูดคุยที่บ้านของเขา พวกเขาจึงนับว่าเป็นเพื่อนรักสมัยเด็กกัน

จริงๆ

กู้ไหวเจินถอนหายใจอย่างโล่งอก หยิบน้ำผลไม้แก้วหนึ่งขึ้นมา เดินไปนั่งที่โซฟามุมห้องก่อนยกมือขึ้นคลายเนกไท เขาหันกลับไปเห็นใบหน้าคุ้นตาของใครคนหนึ่งที่นั่งอยู่บนโซฟามุมห้องอีกตัว อีกฝ่ายหันกลับมาเจอเข้าพอดี ทั้งสองจึงส่งยิ้มให้แก่กัน

กู้ไหวเจินคิดว่าตนหาที่นั่งได้เข้ามุมมากพอแล้ว ไม่นึกว่ายังมีมุมอับลับสายตาคนยิ่งกว่าอยู่อีก ดูเหมือนอีกฝ่ายจะคาดเดาความคิดของเขาออกจึงยกยิ้มส่งมาให้ เขาตัดสินใจเดินไปนั่งลงไม่ใกล้ไม่ไกล อีกฝ่ายกลับเอ่ยทักเขาว่า "ไม่เจอกันนานเลยนะ"

"นั่นสิ หมู่นี้เป็นยังไงบ้าง" กู้ไหวเจินยังนึกไม่ออกว่าคนคนนี้คือใคร ห้องเรียนมีเพื่อนร่วมชั้นอยู่สี่สิบสองคน และเพื่อนที่เขาพอจะติดต่อด้วยบ้างก็มีเพียงสิบกว่าคน เขาจึงจำต้องเปิดบทสนทนาก่อน

"ก็เหมือนก่อนแหละ ต้องประคองกิจการที่บ้าน" เพื่อนคนนั้นตอบยิ้มๆ ใบหน้ากลมคลี่ยิ้มดูอ่อนโยนและเป็นมิตร เขาไม่สูงมากนัก ชุดสูทที่สวมใส่ดูเป็นทางการ แม้ว่าจะไม่ใช่เทรนด์ใหม่ แต่ก็ดูภูมิฐานสมกับเป็นคนบริหารธุรกิจที่บ้านตนเอง

เพื่อนร่วมชั้นส่วนมากหากไม่ใช่คนรวยก็เป็นคนมียศถาบรรดาศักดิ์ ซึ่งหากจะให้จัดเป็นวงกลมเล็กๆ วงกลมของเขาคงจะเป็นทายาทรุ่นที่สองไม่ก็สามของบริษัทชั้นนำภายในประเทศ และยังมีเพื่อนนักเรียนอีกหลายคนในห้องที่รับธุรกิจครอบครัวมาเป็นของตัวเอง

กู้ไหวเจินหัวเราะพลางหยิบนามบัตรของตนให้อีกฝ่าย "ถ้ามีโอกาสก็ช่วยพิจารณากันหน่อย"

ใครๆ ก็อยากได้นามบัตรเขาเพื่อผลประโยชน์ของบริษัทตนเอง ซึ่งมันก็เป็นผลประโยชน์ของบริษัทเขาด้วยเช่นกัน ไม่สำคัญว่าธุรกิจจะเกี่ยวข้องกันหรือไม่ เพราะที่ทำไปนั้นล้วนเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ เครือข่ายทางสังคมของเขานั้นจัดว่าดีทีเดียว แค่หยิบนามบัตรออกมาส่งให้ไม่ถือว่าลำบากอะไร เขาไม่ได้ใจแคบขนาดที่จะไม่หยิบยื่นให้บรรดาเพื่อนเก่า

อีกฝ่ายชะงักก่อนจะรับมันไปพร้อมรอยยิ้ม แต่ไม่ได้หยิบนามบัตรของตนออกมา เพียงแค่กล่าวกลั้วหัวเราะ "นายจำไม่ได้จริงๆ สินะว่าฉันคือใคร"

กู้ไหวเจินนิ่งค้างก่อนหัวเราะอย่างเคอะเขิน ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้มีท่าทีไม่พอใจ ยังพูดกับเขาด้วยรอยยิ้มกว้าง "เมื่อก่อนฉันมีฉายาว่าซอมบี้ไง นายจำได้มั้ย"

กู้ไหวเจินจ้องมองอยู่ชั่วครู่ นึกย้อนถึงใบหน้าในความทรงจำที่เข้าคู่กันกับใบหน้าตรงหน้าเขาพอดิบพอดี "นายคือซอมบี้?"

"ก็ใช่น่ะสิ ฉันเอง" ซอมบี้ตอบกลับด้วยรอยยิ้มสดใสที่ไม่เข้ากับฉายาพลางชี้ใบหน้าตัวเองแล้วเอ่ยว่า "ตอนนี้หน้าของฉันดีขึ้นมากแล้ว อ้วนขึ้นตั้งเยอะ มิน่าล่ะ นายถึงกับจำกันไม่ได้"

กู้ไหวเจินรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังหาทางออกให้โดยไม่ต้องให้เขารู้สึกลำบากใจ แต่เขากลับพูดไม่ออก แม้ว่าจะจำฉายาและนึกได้แล้วว่าคู่สนทนาเป็นใคร แต่...เขาจำชื่อคนตรงหน้าไม่ได้

"ยังไม่มีโอกาสได้ขอบคุณนายเลย ถ้าไม่ใช่เพราะนาย ช่วง ม.ปลาย สามปีนั้นฉันคงไม่รอดมาได้" ซอมบี้บอก ใบหน้ายังคงยิ้มแย้มอ่อนโยน ชวนให้คนมองรู้สึกสบายใจ

"ไม่พูดแบบนี้ดีกว่า เพื่อนกันทั้งนั้น ตอนนั้นทุกคนยังเด็ก ไม่ได้แกล้งกันจริงจังหรอก" กู้ไหวเจินฟังที่เขาพูด นึกสงสัยว่าทำไมเขาถึงไม่แลกนามบัตรกลับมาสักที

ครอบครัวของซอมบี้เปิดบริษัทออร์แกไนซ์ แถมว่ากันว่าเขามีวัดหรืออะไรสักอย่าง ประมาณช่วงปิดเทอม ม.ปลาย ปีหนึ่ง ไม่รู้ว่าใครเป็นคนพูดเรื่องกิจการที่บ้านของซอมบี้ เพื่อนบางคนจึงเริ่มกีดกันเขา ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสาเหตุนี้หรือเปล่า ใบหน้าของซอมบี้ถึงซีดเผือดไร้สีเลือดอยู่เสมอ และไม่รู้ว่าใครเริ่มเรียกเขาว่าซอมบี้เป็นคนแรก มันเลยกลายเป็นฉายาของเขามาตลอดสามปี

เดิมพวกเขาก็ไม่ค่อยได้ยุ่งเกี่ยวกัน เจอนอกห้องเรียนมากสุดก็แค่พยักหน้าทักทาย ช่วงเปิดเทอมใหม่ๆ ซอมบี้ยังยิ้มหัวเราะอยู่บ่อยๆ แต่พอมี

คนตั้งฉายานี้ให้เขาก็เอาแต่เดินก้มหน้า จนบางครั้งก็แทบไม่ได้พยักหน้าให้กันด้วยซ้ำ

มีครั้งหนึ่งระหว่างพัก มีเพื่อนพากันแกล้งซอมบี้ ถ้าพูดให้ดีหน่อยก็คือพากันล้อเขา ในความเป็นจริงก็คือพวกนั้นกำลังสร้างความยุ่งยาก กู้ไหวเจินที่ในมือกำลังถือส้มอยู่พอดีจึงเอาไปวางไว้บนโต๊ะซอมบี้ พอเห็นใบหน้าตกใจของซอมบี้ก็หัวเราะ 'นายน่าจะขาดวิตามินบีกับซี สีหน้าถึงได้แย่ขนาดนี้ เอ้า เอาไป'

สวี่หมิงรุ่ยที่ยืนอยู่ด้านหลังเหลือบมองซอมบี้แวบหนึ่ง แล้วจึงหยิบกระปุกวิตามินบีจากกระเป๋าสะพายออกมา ส่งให้เขาสองเม็ด

ในตอนนั้นซอมบี้มองตอบด้วยแววตาเป็นประกาย ส่งรอยยิ้มมาให้พวกเขาพร้อมคำขอบคุณ แล้วปอกส้มกินเงียบๆ พวกคนที่พากันแกล้งอยู่เมื่อครู่ไม่กล้ามีปัญหากับเขาและสวี่หมิงรุ่ย จึงพากันจากไปในที่สุด

หลังจากนั้นกู้ไหวเจินก็วางผลไม้ไว้บนโต๊ะซอมบี้บ่อยๆ พอเพื่อนบางคนเห็นเขาทำเช่นนี้ก็เลยเป็นมิตรกับซอมบี้มากขึ้น บางครั้งเมื่อถึงชั่วโมงเรียนด้วยตัวเอง เจ้าซอมบี้ก็แอบเอาหลู่เว่ย* ไม่ก็ไก่ทอดเกลือมาให้พวกเขาเป็นการตอบแทน หลังจากนั้นแม้ว่าซอมบี้จะไม่อาจหลีกหนีฉายาที่โดนตั้งให้นี้ไปได้ แต่อย่างน้อยก็ไม่มีใครรังแกเขาอีก เพราะเพื่อนร่วมชั้นที่อยู่กินขนมในชั่วโมงเรียนด้วยตนเองด้วยกันพร้อมใจกันปกป้องซอมบี้

นึกถึงเรื่องราวตอนนั้นแล้วก็รู้สึกคิดถึงวันเวลาเก่าๆ กู้ไหวเจินยิ้มแล้วเอ่ยว่า "จนถึงตอนนี้พวกเรายังคิดไม่ออกเลยว่านายใช้วิธีไหนถึงแอบเอาอาหารเข้ามาในชั่วโมงเรียนด้วยตัวเองได้"

"อ่า อย่าไปบอกใครล่ะ ครูใหญ่กับท่านปู่ของฉันสนิทกัน อาหารพวกนั้นท่านปู่เป็นคนบังคับให้เขาเอามาให้ฉันเองล่ะ" ซอมบี้หรี่ตาเจ้าเล่ห์

"จริงเหรอ ครูใหญ่คนนั้น?" กู้ไหวเจินสูดหายใจ ไม่คิดว่าคนแหกกฎจะเป็นครูใหญ่ที่ชอบสั่งสอนคนอื่นด้วยใบหน้าเคร่งขรึมคนนั้น

"จริง เขาเล่นหมากรุกแพ้ท่านปู่ตลอด ถึงรู้ว่าจะต้องแพ้ แต่เขาก็ชอบ

---

* หลู่เว่ย เป็นอาหารทานเล่นชนิดหนึ่งที่จะเลือกของในถาดมาต้มใส่เครื่องปรุง ลักษณะคล้ายๆ ต้มพะโล้

มาหาท่านปู่ เขาเลยต้องส่งอาหารให้ฉันตลอดสามปี"

"จริงเหรอเนี่ย..." กู้ไหวเจินระเบิดหัวเราะ ทุกคนเดากันมาตลอดสามปี แต่ไม่มีใครเดาถูกเลยว่าคนร้ายคือครูใหญ่

ซอมบี้หัวเราะไปพร้อมๆ กับเขา รอยยิ้มนั้นไม่เปลี่ยนแปลงไปเลยสักนิด ในช่วงเวลาเกือบครึ่งปีที่โดนรังแก ซอมบี้แทบไม่ยิ้ม แต่ถ้าหากเขายิ้ม ใบหน้านั้นก็จะดูใจดีอ่อนโยน เหมือนในชีวิตนี้ไม่เคยมีปัญหาใดๆ

ตอนนั้นไม่ค่อยเข้าใจนักว่าทำไมคนคนนี้ถึงไม่แสดงความหม่นหมองออกมาเลย แต่เขาก็ชื่นชมการมองโลกในแง่ดีของซอมบี้

กู้ไหวเจินรู้สึกว่าตนไม่ได้หัวเราะแบบนี้มานานแล้ว ทว่าเพียงหลับตาลง ใบหน้าเกรี้ยวกราดและเศร้าหมองของน้องสาวก็ฉายชัดขึ้นมา เขายิ้มแล้วยกน้ำผลไม้ขึ้นจิบ

ในมือซอมบี้คือถ้วยชาร้อน ดูท่าเขาน่าจะขับรถมาเองเช่นกันจึงไม่ดื่มแอลกอฮอล์ พอเห็นว่าอีกฝ่ายจ้องชาร้อนในมือของตน ซอมบี้ก็ยกมือขึ้นเรียกพนักงานเสิร์ฟมาเติมน้ำในกาน้ำชา

"มา ดื่มอะไรร้อนๆ หน่อย ใบชานี้ฉันเอามาเอง เดาว่านอกจากเหล้าแล้วที่นี่คงมีแต่น้ำผลไม้" ซอมบี้ยิ้มพลางเทน้ำชาร้อนให้เขา

กู้ไหวเจินขอบคุณ รับชามาดื่มสองสามอึกก็รู้สึกอุ่นวาบทั่วท้อง ไม่รู้ทำไมพอได้เห็นใบหน้ายิ้มแย้มของซอมบี้แล้ว เขาก็เอ่ยถามออกมาโดยไม่ทันคิด

"ฉันขอถามอะไรเจาะจงหน่อยได้มั้ย"

หลังจากเอ่ยถามไปกลับเป็นเขาเองที่รู้สึกกระอักกระอ่วนใจ แต่รอยยิ้มของซอมบี้ยังคงมีอยู่เหมือนเดิม "ถามมาสิ ฉันตอบได้หมดแหละ"

"นายน่าจะรู้แล้วว่า...น้องสาวของฉันจากไปเมื่อไม่กี่วันก่อน" กู้ไหวเจินเห็นซอมบี้หุบยิ้ม ใบหน้าฉายแววเคร่งขรึมแต่ตั้งใจฟัง ให้ความรู้สึกเหมือนไม่มีอะไรที่พูดไม่ได้ "ก่อนที่เธอจะจากไป เธอเอาแต่โวยวายขอให้ฉันซื้อมือถือเครื่องใหม่ให้ตลอด เมื่อวานฉันนึกถึงเรื่องนี้เลยไปซื้อมือถือมาวางไว้บนแท่นไว้ทุกข์ แต่ฉันกลับเอาแต่...ฝันถึงน้อง เธอบอกว่ามันใช้ไม่ได้ ไม่ใช่แค่ครั้งเดียวนะ ฉันเลยอยากถามว่านายเคยเจอลูกค้าของที่บ้านพูดถึงเรื่องแบบนี้

มาก่อนมั้ย"

ซอมบี้พยักหน้าก่อนพูดขึ้นอย่างอ่อนโยน "คืออย่างนี้ ของที่วิญญาณต้องการน่ะ มันไม่เหมือนกับของที่ใช้บนโลกมนุษย์ นายต้องซื้อสิ่งที่เธอสามารถใช้ได้"

'พี่ต้องซื้ออันที่ฉันใช้ได้ให้สิ'

เหมือนน้ำเสียงโกรธเกรี้ยวของน้องสาวยังดังก้องอยู่ในศีรษะ กู้ไหวเจินรีบถามต่อ "แล้วของที่เธอใช้ได้มันเป็นยังไง ฉันต้องไปหาซื้อที่ไหน ที่บ้านนายมีขายมั้ย"

ซอมบี้ไม่ได้ตอบเขาทันที อีกฝ่ายจ้องหน้าเขาอยู่เกือบครึ่งนาทีถึงเปิดปาก "วันไหนเป็นวันตายครบเจ็ดวันของน้องนาย"

กู้ไหวเจินนึกคิดแล้วตอบว่า "ครบเจ็ดวัน? พรุ่งนี้"

"ถ้างั้น...ที่เธออยากได้ก็คือมือถือรุ่นใหม่ที่อยู่บนป้ายโฆษณาใหญ่ๆ นั่นใช่มั้ย" ซอมบี้ยกมือขึ้นลูบหน้าผาก ดูแล้วน่าจะค่อนข้างยุ่งยาก

"ใช่ แม่ฉันมีลูกสาวคนเดียว รักเสียยิ่งกว่าอะไร มือถือเครื่องล่าสุดใช้ได้ไม่ถึงสองเดือนด้วยซ้ำ" กู้ไหวเจินยิ้มขื่น ถอนหายใจโดยไม่รู้ตัว

เขาไม่เข้าใจน้องสาวตัวเองเลยจริงๆ มือถือ กระเป๋า กำไล น้ำหอม ทุกๆ สองสามวันจะต้องมีของที่น้องอยากได้ ที่อยากได้น่ะไม่ใช่ปัญหาหรอก ปัญหาอยู่ที่เขาต้องไปซื้อของให้เธอด้วยตัวเองทันที เดี๋ยวนั้น เวลานั้น ถ้าไม่สามารถทำตามความต้องการของเธอได้จะรับมือได้ยากซะยิ่งกว่าฟ้าถล่มเสียอีก เหมือนเขาทำผิดต่อเธอมากเสียเหลือเกิน บางครั้งเขาก็รู้สึกว่าจริงๆ แล้วสิ่งที่น้องสาวต้องการไม่ใช่ของพวกนั้นหรอก เธอแค่สนุกกับความรู้สึกมีอำนาจเหนือกว่าเขาเท่านั้นแหละ

ซอมบี้มองดูสีหน้าเขา หยิบสมุดโน้ตออกมาจากกระเป๋าเสื้อโค้ต ก่อนหยิบปากกามาเขียนที่อยู่พร้อมวาดแผนที่อย่างง่าย แล้วฉีกกระดาษแผ่นนั้นมาให้เขา

"ไปตามที่อยู่นี่ ร้านนี้น่าจะขายของแบบที่นายต้องการ ถ้าไปถึงแล้วไม่มีของ ให้ลองถามเถ้าแก่ดูว่าเขาจะทำให้ใหม่ได้มั้ย บอกเขาด้วยล่ะ พรุ่งนี้

ครบรอบเจ็ดวัน รอไม่ได้" ซอมบี้พูด สายตาก็มองเขาราวกับกำลังตรวจสอบบางอย่าง แล้วจึงเอ่ยประโยคที่เหมือนทั้งพูดกับตัวเองและพูดกับเขาว่า "น่าจะไม่มีปัญหา"

"ขอบคุณมาก" กู้ไหวเจินรับกระดาษโน้ตมา เห็นที่อยู่ที่เขียนบนนั้นเป็นชื่อถนนที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน จึงใช้มือถือเสิร์ชแผนที่ พบว่าอยู่ไม่ไกลเท่าไรขับรถไปประมาณยี่สิบนาที

"ขอถามหน่อยสิ...ถ้าเลยวันครบรอบเจ็ดวันไปจะเป็นยังไงเหรอ" กู้ไหวเจินคิดๆ ดูแล้วจึงเอ่ยถาม

"คือ...รีบซื้อให้เธอจะดีกว่าน่า ก่อนตายเธอถูกสปอยล์ ตายแล้วเธอก็ยังถูกสปอยล์เหมือนเดิม" ซอมบี้หัวเราะเหอะๆ แต่ดูไม่เหมือนกำลังพูดเล่นเพราะมีความรู้สึกจริงจังอยู่หลายส่วน

"รู้แล้ว ฉันจะรีบไป" กู้ไหวเจินยกมือขึ้นมาดูนาฬิกา "แต่นี่มันจะสี่ทุ่มแล้วร้านนี้เปิดดึกขนาดนี้เลยเหรอ"

"วางใจเถอะ พวกเขาเปิดร้านตอนห้าทุ่ม นายแค่ไปให้ถึงก่อนห้าทุ่มก็พอแล้ว ไปถึงอาจจะเจอประตูปิดอยู่ นายก็ดันจนมันเปิดละกัน ไม่ต้องกังวลหรอก" ซอมบี้บอกกับเขาด้วยสีหน้าจริงจัง

"...ฉันเข้าใจแล้ว ขอบคุณ" แม้ฟังดูแล้วจะรู้สึกแปลกๆ แต่กู้ไหวเจินก็ยังขอบคุณอีกฝ่ายอีกครั้ง

"ไม่ต้องขอบคุณแล้ว พวกเราก็รู้จักกันมานาน" รอยยิ้มสนิทสนมของซอมบี้ทำเอากู้ไหวเจินเอ่ยถามไม่ออกว่าจริงๆ แล้วนายชื่ออะไรน่ะ สุดท้ายก็ได้แต่แลกไอดีแชตกัน ชื่อที่ใช้ยังเป็นซอมบี้อีก

เขาได้แต่หัวเราะแห้งๆ ให้กับรอยยิ้มของซอมบี้ที่ส่งมาพลางเดินออกจากงานเลี้ยงรุ่นเงียบๆ

ทันทีที่เข้าไปนั่งในรถ กู้ไหวเจินก็หยิบมือถือออกมาส่งข้อความบอกสวี่หมิงรุ่ยว่าเขาจะกลับก่อน แล้วก็แอบถามชื่อของซอมบี้ไปด้วย

'ซอมบี้...ไม่ได้ชื่อซอมบี้หรอกเหรอ'

กู้ไหวเงินมองข้อความที่ตอบกลับมาแล้วกลอกตามองบน ตั้งใจว่าจะกลับบ้านไปเปิดดูหนังสือรุ่น เขาเซ็ตโปรแกรมนำทางเรียบร้อย แล้วจึงขับรถออกมาจากคลับส่วนตัว

บทที่ 2

เลขที่ 44 ถนนหมิงเติง

กู้ไหวเจินมองดูโปรแกรมนำทาง เมื่อแน่ใจว่ามาถูกที่แล้วจึงจอดรถ

แสงไฟสลัวริมทางสาดไปยังป่าไผ่ที่ขึ้นเสียดสีกัน เวลาล่วงเลยเข้าสู่ฤดูหนาวแล้ว แม้ว่าอากาศจะยังไม่หนาวจัด แต่ก็รู้สึกเย็นอยู่ไม่น้อย ประกอบกับเสียงลมพัดลู่ใบไผ่ทำให้ดูมืดหม่น

กู้ไหวเจินไม่ได้รู้สึกหวาดหวั่น แค่รู้สึกไม่แน่ใจกับภาพที่เห็นตรงหน้า เขารู้ว่าตรงนี้มีพื้นที่รกร้าง แต่ไม่คิดว่าจะเป็นป่าไผ่กว้างขนาดนี้ ที่นี่ห่างจากใจกลางเมืองเพียงเล็กน้อย แต่กลับให้ความรู้สึกเหมือนหนีจากความวุ่นวายของเมืองมาอยู่ในป่า

กู้ไหวเจินก้มดูกระดาษในมือ ที่นี่เป็นซอยตัน สุดทางคือป่าไผ่ มองดูห้องแถวแบบเก่าที่ตั้งเรียงรายอยู่ในซอยแล้วพลันนึกไปถึงราคาห้องพักในละแวกใกล้เคียง ไม่รู้ว่าที่นี่รอดจากการปรับปรุงของรัฐบาลมาได้ยังไง

กู้ไหวเจินเดินไปจนถึงห้องแถวที่อยู่สุดซอยซึ่งเป็นตึกไม้สองชั้น บานประตูไม้แบบเก่าที่เคยเห็นในละครปิดเข้าหากันอย่างแน่นหนา โคมไฟน้ำมันดวงหนึ่งแขวนอยู่ใต้ชายคา เปลวเทียนอ่อนๆ สะท้อนป้ายบ้านเลขที่ แสดงที่อยู่ชัดเจน

บ้านเลขที่ 44 ถนนหมิงเติง

ถ้าไม่ใช่เพราะแผนที่อธิบายอย่างละเอียดแล้วล่ะก็กู้ไหวเจินคงไม่รู้ว่ามีซอยนี้อยู่ในเมือง

กู้ไหวเจินก้มศีรษะลองมองแสงไฟที่ลอดออกมาทางด้านล่างประตู เมื่อแน่ใจว่าที่นี่ไม่มีกริ่ง เขาจึงยกมือขึ้นเคาะประตู

เสียงที่เคาะลงบนประตูไม้นั้นเบาและทุ้มต่ำ กู้ไหวเจินรออยู่ครู่หนึ่ง แต่ไม่มีเสียงตอบรับ ดูเวลาใกล้จะสี่ทุ่มครึ่งแล้ว เขาเลยเคาะไปอีกสองสามครั้ง รออยู่ครึ่งนาทีเลยลองดันประตูดูนิดหนึ่ง

เขานึกถึงที่ซอมบี้บอกว่าถ้าประตูปิดอยู่ก็ให้ดันจนมันเปิด จึงผลักบานประตูดังปึงปังอย่างไม่เกรงใจ ดันอยู่สักพักถึงได้ยินเสียงคลิกดังขึ้น เขาก้าวถอยหลังเล็กน้อย ในที่สุดก็มีคนเดินมาเปิด

เสียงเปิดประตูดังแปลกๆ นอกจากเสียงเนื้อไม้เสียดสีกับพื้นแล้ว ยังมีเสียงฟันเฟืองบางอย่างหมุนดังคลิก คลิก คลิกอยู่หลายรอบ ในที่สุดประตูไม้บานหนักก็ถูกเปิดออก

แสงไฟสลัวสาดออกมาจากภายในห้อง ผู้ชายร่างสูงใหญ่คนหนึ่งยืนอยู่ด้านหน้า กำลังมองเขาอย่างสำรวจ กู้ไหวเจินสูงหนึ่งร้อยแปดสิบสองเซ็นต์ เขารู้สึกว่าตัวเองสูงกว่ามาตรฐานแล้ว แต่ชายตรงหน้าดูแล้วน่าจะสูงกว่าเขาอย่างน้อยสิบเซ็นต์ได้ ใบหน้านั้นเรียบนิ่งไร้ความรู้สึก มองผ่านแสงไฟไปก็เจอกับดวงตาทอประกายอันไม่อาจคาดเดาได้ แค่เวลาเพียงแวบเดียวเขาก็รู้สึกถึงความกดดันที่ปะทะเข้ามา

กู้ไหวเจินชะงักไปนิดหนึ่ง แล้วรีบแจกรอยยิ้มที่ได้มาตรฐานที่สุดของตัวเอง "ขอโทษทีครับ เพื่อนผมแนะนำให้มาที่นี่ ผมอยากจะซื้อ...ซื้อมือถือเครื่องหนึ่ง"

จริงๆ แล้วเขาอยากจะบอกด้วยซ้ำว่าจะซื้อมือถือที่น้องสาวสามารถใช้ได้ แต่คิดว่าถ้าเอ่ยออกไปอย่างนั้นมันดูไม่มีที่มาที่ไป แค่บอกจุดประสงค์หลักจะดีกว่า

อีกฝ่ายหน้าตาย เห็นเขาไม่เอ่ยอะไรมาครึ่งนาที กู้ไหวเจินก็รู้สึกเคอะเขินงุ่มง่าม ขณะที่กำลังคิดว่าจะอธิบายอะไรเพิ่มเติมหรือไม่นั้น ก็สังเกตเห็นว่าสายตาของชายคนนี้กำลังจ้องมองบางอย่างเหนือศีรษะเขา

กู้ไหวเจินเงยหน้าขึ้นมองตามโดยไม่รู้ตัว เห็นแต่โคมไฟเล็กที่เปลวเทียน

ไหม้จนใกล้จะมอดส่งเสียงดังพั่บๆ

ผู้ชายคนนี้จ้องมองโคมไฟเล็กอยู่สักพัก ในที่สุดใบหน้านิ่งเฉยนั้นก็เกิดการเปลี่ยนแปลงบ้าง เขาขมวดคิ้ว โน้มตัวมาใกล้ กู้ไหวเจินรู้สึกว่าอีกฝ่ายเข้ามาชิดมากเกินไป จึงรีบถอยเท้าออกมาหนึ่งก้าว แต่ชายคนนี้เพียงแค่เงยหน้าขึ้นเป่าให้เทียนดับเท่านั้น

"มันจุดอยู่ตลอดเลยเหรอ"

เสียงทุ้มนุ่มดังขึ้น เนื้อเสียงเหมือนเสียงประตูไม้ที่เขาเคาะไปเมื่อครู่ กู้ไหวเจินหยุดค้าง ก่อนจะนึกได้ว่าชายคนนั้นกำลังถามเขา

"ตอนที่ผมมา มันก็จุดอยู่ก่อนแล้ว" กู้ไหวเจินเอียงคอนึก ความจริงตอนที่เขามองเห็นโคมไฟนั้น เปลวเทียนกำลังเผาไหม้พอดี

ชายคนนั้นมองค้างที่โคมไฟอีกสักพัก รอจนสายตานั้นหันกลับมามองที่เขา กู้ไหวเจินจึงรีบฉีกยิ้มที่คิดว่าจริงใจที่สุดให้อีกฝ่ายพลางอธิบายเพิ่มเติมว่า

"ต้องขอโทษที่มารบกวนกลางดึกนะครับ แต่พรุ่งนี้จะเป็นวันครบรอบวันตายเจ็ดวันของน้องสาว ผมรับปากไว้ว่าจะซื้อมือถือให้เธอ เพิ่งคุยกับเพื่อนว่าต้องมาซื้อกับคุณที่นี่ ก็เลยรีบมา"

ชายคนนั้นได้ยินดังนี้ก็หมุนตัวเดินเข้าไปในบ้าน

กู้ไหวเจินถอนหายใจ คิดว่าท่าทางแบบนี้คงหมายความว่าให้เขาเข้าไปได้ จึงรีบตามเข้าบ้านไป

ความรู้สึกเมื่อก้าวเท้าเข้าไปในบ้านนั้นเหมือนกับได้เข้าสู่โลกอีกใบหนึ่ง ความคิดแรกที่แล่นเข้ามาคืออุ่น ภายในห้องไม่ชื้นและอบอุ่นมาก อบอวลด้วยกลิ่นแปลกๆ ของอะไรบางอย่าง คล้ายกลิ่นไม้ผสานกับกลิ่นหนังสือ เขาเงยหน้าขึ้นมอง บนเพดานมีโคมไฟน้ำมันแขวนอยู่ ส่องแสงสลัวสะท้อนไปทั่วห้อง

บริเวณด้านหน้าและฝั่งด้านขวาล้วนเป็นตู้ไม้ทั้งหมด ด้านหน้าเป็นลิ้นชักทรงยาวที่ดูคล้ายกับที่วางกระดาษของชมรมศิลปะ แต่ละตู้มีช่องวางของอย่างน้อยสี่สิบห้าสิบช่อง ส่วนตู้ด้านขวาเป็นตู้ที่มีลิ้นชักเล็กๆ ซ้อนกันเหมือน

ในร้านขายยา และยังมีอีกตู้ที่มีไหสีเข้มวางเรียงกันเต็มไปหมด

กู้ไหวเจินไม่ได้เดาว่าไหเหล่านั้นบรรจุอะไร หันศีรษะไปมองที่ด้านซ้าย และก็ต้องแปลกใจว่าตรงนั้นยังมีประตูไม้อีกบาน

มันเป็นประตูบานคู่ที่มีเนื้อไม้กว้าง ฝังด้วยทองเหลืองแผ่นกลม โดยมีฟันเฟืองไม้สามตัวเชื่อมต่อกันอยู่ด้านหลังอย่างสมบูรณ์แบบ

กู้ไหวเจินไม่เคยเห็นห้องใครมีประตูสองด้านมาก่อน เขาก็แค่รู้สึกว่ามันแปลกๆ เท่านั้น หันสายตามองที่กลางห้อง มีโต๊ะไม้ตั้งอยู่ตัวหนึ่ง ขนาดกว้างราวสองเมตร ลายไม้สีเข้มเรียบเนียน ตัดมุมอย่างประณีตทั้งสี่ด้าน บนโต๊ะมีกระดาษสีแดงเข้มชิ้นเล็กชิ้นน้อยวางอยู่ และพ่นสเปรย์สีทองลงบนกระดาษไว้พออยู่ใต้แสงไฟแล้วดูสวยดึงดูดตา

กู้ไหวเจินรู้สึกว่ามันเหมือนห้องทำงานมากกว่าร้านค้าเสียอีก เขาเข้าใจทันที กลิ่นหนังสือเมื่อครู่ถ้าจะพูดให้ถูกต้องก็คือ...กลิ่นของกระดาษ?

ผู้ชายคนนั้นเดินไปยังตู้ที่อยู่ตรงข้ามประตูบานใหญ่ ดึงลิ้นชักชั้นหนึ่งออกมา ก่อนจะเดินไปข้างหลังโต๊ะ

"หาเอาเอง"

"โอเค ขอบคุณ" กู้ไหวเจินรีบเดินเข้าไป ภายในลิ้นชักนั้นมีมือถือวางเรียงกันเป็นแถว มีครบทุกรุ่นทุกยี่ห้อ เขารีบควานหารุ่นที่ต้องการแล้วหยิบออกมาทันที หลังจากที่หยิบขึ้นมาถึงได้รู้ว่ามือถืออันนี้ทำมาจากกระดาษ

กู้ไหวเจินหยิบออกมาด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง กลัวว่าถ้าหยิบแรงมากไปจะทำให้มือถือกระดาษที่สมจริงอันนี้พังเอาได้ เมื่อพลิกด้านกลับมาดูก็อดไม่ได้ที่จะชื่นชมงานฝีมือนี้ในใจ

เขานึกอยากถามเถ้าแก่จึงหันหน้ากลับไป แต่ดันเจอเข้ากับเงาของคนคนหนึ่ง เขาสะดุ้งตกใจจนทำของในมือหล่น

ถอยหลังไปเล็กน้อยจึงได้พบว่าที่จริงมีบันไดขึ้นไปชั้นสอง ด้านหน้าบันไดมีคนยืนต่อแถวกันอยู่ ดวงตาขาวโพลนแต่ละคู่จ้องเขม็งไปข้างหน้า

กู้ไหวเจินตะลึงก่อนจะค่อยๆ คิดได้ว่ามันคือคนกระดาษ ผู้ชายคนนั้นเห็นสายตาของเขาเข้าก็เดินไปเลื่อนม่านมาบังคนกระดาษที่แสนประหลาดนั่นไว้

กู้ไหวเจินรู้ว่าปฏิกิริยาของเขาดูไม่ค่อยมีมารยาทนัก ที่นี่น่าจะเป็นร้านขายกระดาษ เพราะฉะนั้นต้องมีคนกระดาษอยู่แล้ว มิน่าน้องสาวถึงชอบมาเข้าฝันบอกว่ามือถือใช้ไม่ได้ จะให้ของใช้แก่คนตายต้องเป็นของที่ทำจากกระดาษงั้นสินะ? เขาไม่เคยนึกถึงจุดนี้มาก่อนเลย

กู้ไหวเจินสงบสติอารมณ์ หยิบมือถือกระดาษวางลงบนโต๊ะ "ผมเอาอันนี้"

ผู้ชายคนนั้นก้มหยิบกระดาษสีแดงเข้มบนโต๊ะขึ้นมา มือขวาถือกรรไกรที่ดูโบราณเล่มหนึ่ง

กู้ไหวเจินมองที่มือของอีกฝ่ายด้วยความสงสัย ด้ามจับโค้งมนของกรรไกรทำจากกระดองสลักลวดลาย ความยาวประมาณสิบเซ็นต์ เขาใช้นิ้วสามนิ้ววางลงบนกระดาษสีแดงเข้มนั้น คล้ายกับกำลังวาดรูป แล้วตัดกระดาษทรงหัวใจแปลกๆ ออกมาอย่างคล่องแคล่วงดงาม ก่อนกระดาษจะค่อยๆ ร่วงลงบนโต๊ะ คล้ายดอกไม้โรย

"ใครบอกให้คุณมาหาผม" เขาถามโดยไม่เงยหน้า สนใจเพียงแต่กระดาษที่ตัดในมือ

กู้ไหวเจินลังเลนิดหนึ่ง สายตายังคงจับจ้องที่การตัดกระดาษของอีกฝ่ายพลางส่งยิ้มจริงใจกลับไปให้ "เพื่อนสมัย ม.ปลาย น่ะ บ้านของเขาเปิดบริษัทออร์แกไนซ์ วันนี้ได้เจอกันที่งานเลี้ยงรุ่นพอดี"

ชายหนุ่มวางกรรไกรลง ยื่นมือหยิบเศษกระดาษบนโต๊ะมาวางที่มือใช้นิ้วโป้งกดและคลึง จากนั้นก็พลิกด้าน แต่ละแผ่นพับทบกัน ประกอบเป็นดอกโบตั๋นบนฝ่ามือ

กู้ไหวเจินจ้องมองอย่างตกตะลึง ผ่านไปพักใหญ่ถึงพูดขึ้น "นี่ขายมั้ยครับ"

ชายหนุ่มเงยขึ้นมามองเขาแวบเดียว ราวกับจะดูให้แน่ใจว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังถามถึงของในมือตน แล้วตอบช้าๆ ว่า "คนอื่นสั่งทำ"

"อ้อ ถ้างั้น..." กู้ไหวเจินกลืนคำว่าคราวหน้าจะมาซื้อใหม่กลับลงไป เขานึกอย่างประทับใจว่านี่ไม่ใช่ร้านขายงานฝีมือ แต่เป็นร้านขายกระดาษ

"งั้นผมซื้อมือถือก็พอครับ" กู้ไหวเจินส่งยิ้มให้ชายหนุ่ม คิดว่าเขาน่าจะ

ทำงานที่ข้องเกี่ยวกับซอมบี้ "คุณรู้จักเพื่อนผมมั้ย ที่เขามีฉายาว่าซอมบี้น่ะ"

"สองร้อย"

"ครับ?" กู้ไหวเจินชะงัก ก่อนฉุกคิดได้ว่าอีกฝ่ายหมายถึงมือถือกระดาษนี่ราคาสองร้อย เขารีบหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาพลางคิดว่างานศิลปะกระดาษประเภทนี้ควรขายชิ้นละสองพันเสียด้วยซ้ำ ไม่อยากให้ชายหนุ่มเห็นแก่ซอมบี้เลยรีบเอ่ยปากว่า "ไม่ต้องลดราคาให้ผมนะครับ พูดแล้วก็รู้สึกไม่ดี ผมกับเพื่อนน่ะหลังเรียนจบก็ไม่ได้เจอกันเลย แถมผมยังจำชื่อเขาไม่ได้อีก จำได้แค่ฉายา"

"เขาชื่อสือจิ้งเจ๋อ" ชายหนุ่มเพียงมองเขาด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก เงียบไปอึดใจก่อนพูดขึ้น "สองร้อย"

"อ้อ งั้น...ขอบคุณครับ" กู้ไหวเจินชะงักอีกครั้ง ไม่ทันนึกว่าชื่อนี้คุ้นหูหรือไม่กลับพบว่าในกระเป๋าสตางค์มีแค่ธนบัตรใบละหนึ่งพันหยวน จึงหยิบส่งให้เขาหนึ่งใบ

ในที่สุดใบหน้าเรียบเฉยของชายหนุ่มก็ปรากฏความรู้สึกออกมาเล็กน้อยพลางตอบด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์ "ผมไม่มีเงินทอน"

"อ้อ งั้นผมหาเศษก่อนนะ..." กู้ไหวเจินเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายแล้วก็ต้องกลืนคำว่าไม่ต้องทอนลงไป เห็นได้ชัดว่าชายหนุ่มไม่รับบัตรเครดิต นี่เป็นครั้งแรกที่การควักเงินจ่ายมันวุ่นวายไปหมด เขาจำได้ว่าตอนที่ออกจากบ้านพ่อแม่มายังแวะซื้อบุหรี่ที่ร้านขายของชำของคุณยายตรงตีนเขาอยู่เลย ในกระเป๋าน่าจะมีเศษเงินอยู่บ้าง

กู้ไหวเจินหยิบเหรียญทั้งหมดออกมา รวมแล้วได้หนึ่งร้อยสามสิบหกหยวน เขายิ้มแหยๆ พลางบอก "คุณรอแป๊บนึงนะครับ ผมจะไปแลกเงินแล้วกลับมา"

ชายหนุ่มยกศีรษะมองนาฬิกาบนผนัง อีกสิบนาทีจะห้าทุ่ม เขาส่ายหน้าและเอ่ยว่า "คุณต้องกลับก่อนห้าทุ่ม เอาเหรียญวางไว้ก็พอ"

เมื่อเห็นสีหน้าลังเลใจของกู้ไหวเจิน ชายหนุ่มก็จัดการหยิบมือถืออันนั้นใส่เข้าไปในซองกระดาษ แล้วหยิบกระดาษบางๆ สีเหลืองที่ขีดด้วยเส้นสีแดงออกมาจากลิ้นชัก พับสองสามทบเป็นทรงสามเหลี่ยมและใส่เข้าไปด้วยกันในซองกระดาษ "ผมไปคิดเงินกับสือจิ้งเจ๋อก็ได้ หรือถ้าคุณคิดมากก็เอาเงินไป

บริจาคที่วัดของเขาแทนแล้วกัน"

เอ่ยมาถึงตรงนี้กู้ไหวเจินก็ไม่ได้ยืนกรานอะไรต่อ เพียงแต่วางเหรียญไว้บนโต๊ะ แล้วฉีกยิ้มเชิงขอโทษ "ขอบคุณครับ"

กู้ไหวเจินหยิบซองกระดาษขึ้นมา หมุนตัวตั้งท่าจะเดินออกจากร้าน เขาจำที่ชายหนุ่มบอกเอาไว้ได้ว่าต้องกลับก่อนห้าทุ่ม ขณะที่กำลังจะก้าวขาพ้นประตูนั้น อาจเป็นเพราะความเคยชินหรืออาจเพราะอยากรู้จักอีกฝ่าย เขาจึงหมุนกายกลับมาพร้อมหยิบนามบัตรจากกระเป๋าเสื้อส่งให้ชายหนุ่ม "ผมแซ่กู้ กู้ไหวเจิน"

ชายหนุ่มชะงักไปนิด ก่อนยื่นมือออกมารับพลางก้มมองนามบัตรในมือ เขาเงยหน้าขึ้นมองกู้ไหวเจินอยู่ชั่วขณะถึงค่อยเอ่ยตอบ "สือหมิง สือที่มาจากคำว่าก้อนหิน กับหมิงที่มาจากคำว่าจิบน้ำชา"

"พูดแบบนี้อาจจะฟังดูแปลกไปสักหน่อย แต่ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ" กู้ไหวเจินหัวเราะ คงไม่มีใครเหมือนเขาหรอกมั้ง น้องสาวสุดที่รักตาย เขากลับมาทำความรู้จักกับเถ้าแก่ร้านขายกระดาษ ไม่รู้ทำไมตอนนี้เขาถึงรู้สึกมีความสุขมากเหลือเกิน

แม้ว่าสีหน้าของสือหมิงจะไม่เปลี่ยนแปลง แต่ก็ไม่มีความรู้สึกกดดันเหมือนก่อนหน้าแล้ว เขายื่นมือชี้ที่ซองกระดาษในมือของกู้ไหวเจิน "ยันต์สีเหลืองอย่าให้ไหม้ พกไว้ติดตัว"

กู้ไหวเจินคิดว่าเขาน่าจะหมายถึงกระดาษสามเหลี่ยมที่เพิ่งใส่เข้าไป เขาจึงล้วงเอายันต์ออกมาแล้วใส่ลงไปในกระเป๋าสตางค์แทน "ขอบคุณ"

เขายิ้มพลางโบกมือลาสือหมิง ถือซองกระดาษเดินไปยังรถที่จอดไว้ริมถนน ก่อนที่จะขึ้นรถเขาหันกลับไปมองอีกครั้ง เห็นเหมือนประตูไม้เพิ่งปิดลง ได้ยินเสียงคลิกของฟันเฟืองแม้อยู่ในระยะไกล

ทันใดนั้นกู้ไหวเจินก็นึกขึ้นมาได้ว่าซอมบี้กับสือหมิงแซ่ 'สือ' เหมือนกัน ถ้าไม่ได้เกี่ยวข้องกันทางธุรกิจก็อาจจะเป็นญาติกันก็ได้? คิดไปคิดมาก็หัวเราะเก็บความสงสัยใคร่รู้ของตัวเองเอาไว้ ขณะไขกุญแจรถอยู่นั้นก็นึกได้ว่าอย่างน้อยๆ หลังจากคืนนี้เขาน่าจะไม่ฝันเห็นน้องสาวอีกแล้ว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

https://bit.ly/38AAig3